Normaali. Mitä on normaali? Kuinka määritellään normaali? Millaista on normaali elämä? En tiedä, mutta uskoisin olevani aika lähellä sitä. Olen normaali ihminen. Tuikitavallinen. Minulla on työpaikka ja hyviä ystäviä. Avopuolisokin.Työskentelen puhelinoperaattorin asiakaspalvelussa. Se on ihan kivaa työtä, mutta tuskin kukaan unelmoi tekevänsä sitä ammatikseen. Palkka riittää hyvin kaikkeen, enhän minä enempää edes tarvitse. Ehkä siksi teen sitä vieläkin. Minustakin piti tulla viulunsoittaja, eläinlääkäri ja psykologi; joku, ketä katsotaan ylöspäin. Joku, kenen viisautta ja terävyyttä ihaillaan. Voisin olla myös päihdeongelmien kanssa painiskeleva rokkistara, jonka kapinahenki palaa syvällä meidän kaikkien sieluissamme. Siksi niitä kai arvostetaan, vaikka soittotaidot olisikin perseestä. Mutta minä autan ihmisiä vaihtamaan heidän liittymiään. Nykyään moni haluaa puhelimeensa nopeamman netin. Olen myös vaikeasti masentunut. En saisi olla, koska minulla on työpaikka, hyviä ystäviä ja avopuoliso. Harrastan monipuolisesti liikuntaa ja syön paljon kasviksia. Juon silloin tällöin lasin viiniä, muista päihteistä en tiedä. "Ethä siä voi olla masentunu", se sanoo. "Laitetaan ny varmuude vuoks kuiteki resepti satamilligrammasi ketipinoreihi", se sanoo. Yhdeksäs lääkäri, jonka luona käyn. Yritän kertoa, kuinka minua ahdistaa ja kuinka olen sopeutunut siihen niin täydellisesti, ettei edes naula kantapohjassa tuntuisi miltään. Mutta en pysty. Tuijotan vain ilmeettömänä sen virolaisen lääkärin vastaanottohuoneen valkoisia seiniä ja kerron mukavasta elämästäni ja siitä, miten on vähän ollut vaikeaa viime aikoina. "Se o täysi normaalii", se sanoo. "Et joskus on vähä vaikea." Käyn apteekissa hakemassa lääkkeet ja laahustan raskain askelin kotiin. Tänään on yhdeksäs heinäkuuta, lämpöasteita kaksitoista ja tuulta kuusi metriä sekunnissa. Harmittelen usein ystävilleni sitä, kun kesät ovat nykyään niin koleita. En tiedä miksi teen niin, koska todellisuudessa en välitä. Voin istua rannalla lämpimänä kesäyönä juomassa keskiolutta tuntematta iloa ja voin tarpoa polviani myöten loskassa tuntematta ärtyneisyyttä. Ainoalla tunteellani ja jatkuvalla olotilallani ei ole edes nimeä. En ole kyllästynyt, pitkästynyt enkä ikävystynyt. Se tunne on kuin ääretön tyhjiö, missä on kaikki mutta ei kuitenkaan mitään. Kävelen portaat ylimpään kerrokseen ja työnnän avaimen rauhallisesti kotioveni lukkoon. Käännän avainta varovasti. Ovi avautuu. Katson jalkoihini. Home is where your heart is. Ikeasta ostettu ovimatto, joka toteaa saman ainakin kahdelle miljoonalle muulle kotitaloudelle. En jaksa riisua kenkiä tai ulkovaatteita. Istahdan meidän kompaktin kaksion vaaleanruskealle sohvallemme ja kaivan takin taskusta lääkepurkin. KETIPINOR tabletti, kalvopäällysteinen, 100mg. Ahdistukseen ja masennukseen. Korkeintaan neljä tablettia päivässä. Kävelen keittiöön ja piilotan lääkepurkin ylimpään kaappiin turhien kattiloiden ja patojen taakse, sinne ei kukaan katso ikinä kuitenkaan. Uusi tulokas tekee seuraa viidelletoista muulle avaamattomalle kalsealle purnukalle. Joskus ajattelen ottavani yhden pillerin. Vaikka cipramilia tai doxalia. En kuitenkaan ota, koska en ole ansainnut sitä. Mulla on vaan vähän vaikeeta.